

Kovács Gréta: Azt hiszem, maradok

(A vers a Gödöllői Irodalmi Díj 2026 pályázaton 1. helyezést ért el.)

Azt mondják
Az öt ember átlaga vagyunk
Akikkel a legtöbb időt töltjük
De hasonló a hasonlót
Minden megváltozott
Mióta én választhatom ki őket
Tetszik a módusz
A sokaság lokációja
Közelít a két szélső érték
Magammal töltöm a legtöbb időt

Bőrömben van a napfény
Pont ezen a szélességi körön
Barnulok a leginkább
Előre tudom
Honnan fúj a szél
És mikor hozza magával
A bodzavirág illatát

Az vagyok, amit megeszek
És az is, amit nem
Magamba öntöm az életkedvet
Mostantól nem hallgatok zenét
Ne más mondja meg
Mire gondoljak
Majd én tudom
Nem vitatkozom a vízcseppel
Azért, mert a tenger hullámszik
Úgysem értené

Kerítésre kötött lufi csokor
Mikor hagytuk abba a nyilvános ünneplést?
Hányadik születésnapom is ez
Amit már nem számolok?
Elfújna a szél
De az ünneplés visszatart

Könyvlapok közé szorult hajszál vagyok
Menekülnék, de nem tudok
Aztán rájövök
Ez az a hely
Ahová menekültem
Könyvjelző vagyok
Minden gondolatra
Felhívom a figyelmet
De nem mindig veszi fel

Kibontott hajjal
Egy ölelés az egész élet

Megváltozik a hangszínem
Amikor nem magyarul beszélek
Megváltozik a hangulatom
Amikor lejátszási listát váltok
Az összes eddigi és következő
Életem élem egyszerre
Lehetek a legjobb énem úgy
Hogy a mostanit sem hagyom cserben

Nem az vagyok, ami történt velem
Az vagyok, ahogy reagálok rá
Az vagyok, ahogy élek
Az vagyok, *ahol* élek.